

ת"פ 41203/02/13 - מדינת ישראל נגד עאמר חרחש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41203-02-13 מדינת ישראל נ' חרחש
תיק חיצוני: 2897/12

בפני	כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
המאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד שחר מוסקוביץ
נגד	
הנאשם	עאמר חרחש ע"י עו"ד יעקב אריאל

החלטה

לפני בקשת הנאשם לבטל פקודת מאסר שהוצאה בענינו בשל אי תשלום קנס ובקשות נלוות הנוגעות לחישוב יתרת הקנס.

רקע ועמדות הצדדים

ברקע הבקשה, גזר דין שניתן בעניינו של הנאשם ביום 20.11.16 בעקבות הרשעתו בשורת עבירות מסים, בו הוטלו עליו עונשים ובהם שש שנות מאסר, מאסרים מותנים וקנס בסך 750,000 ש"ח או מאסר שנה תחתיו. מועד תשלום הקנס שנקבע בגזר הדין היה יום 1.1.17. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי (ע"פ 7791-01-17, פסק דין מיום 26.6.17). בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה אף היא (רע"פ 3446/18, החלטה מיום 19.6.18).

מתוך סכום הקנס, עד כה שולם סכום של כ-350 אלף ש"ח (שעיקרו נגבה מהפקדה שהיתה בתיק, ר' החלטה מיום 19.9.19), מתוכו כ-190 אלף ש"ח נזקפו על חשבון קרן הקנס והיתרה על חשבון תוספות פיגורים. בשל התשלום החלקי של קרן הקנס, קוצרה תקופת המאסר כנגד הקנס בהתאמה, משנה ל-272 ימים.

ביום 30.8.21 נחתמה פקודת מסר בשל אי תשלום הקנס, על פי בקשת המרכז לגביית קנסות ואגרות (להלן: **המרכז**) וביום 14.12.21 נאסר הנאשם.

בפי הנאשם מספר בקשות:

ראשית ביקש הסניגור לבטל את פקודת המאסר, בטענה שלא נמסרה לנאשם הודעה מראש. כמו כן ביקש, כי כל הסכום שנגבה עד כה יזקף על חשבון קרן הקנס והיתרה תחולק לתשלומים בהם יוכל לעמוד. בהקשר זה הפנה לכך שנגזר על הנאשם עונש מאסר מכביד, למשבר הכלכלי שפקד רבים בעקבות הקורונה ולכך שהנאשם אסיר משוחרר הנמצא בהליכי שיקום (ר' פניה מיום 13.1.22). לצד זאת, העלה ב"כ הנאשם טענות שונות בדבר גובה הקנס שנגזר

עליו ותקופת המאסר שנקבע שישא, אם לא ישלם את הקנס.

אעיר, כי חרף הוראת סע' 69(ב) לחוק העונשין הבקשה לא נתמכה בתצהיר, אך לפנים משורת הדין ראיתי לבררה חרף זאת.

המאשימה התנגדה לבקשה. לענין מסירת הודעה לנאשם הפנתה להודעות שנשלחו לנאשם בעת שנשא במאסר. לענין הפחתת תוספות הפיגורים הפנתה המאשימה בתגובתה לכך שסכום התוספות הופחת על ידי המרכז מספר פעמים לבקשת ב"כ הנאשם, וחרף זאת לא שולם דבר.

בדין לפני ביום 13.1.22 ביקשו הצדדים ארכה, על מנת לנסות ולמצוא פתרון דיוני מוסכם, אך ביום 25.1.22 הודיע ב"כ הנאשם כי הצדדים לא הגיעו להסכמות וכי יש לדון בבקשותיו.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, לא ראיתי מקום לבטל את פקודת המאסר או להתערב באופן בו זקף המרכז את הסכום ששילם הנאשם בין קרן הקנס לתוספות הפיגורים:

ראשית אזכיר, כי גזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם הוא חלוט, ואף אושר על ידי שתי ערכאות הערעור. משכך, אין מקום לבחון מחדש את גובה הקנס או משך המאסר שהוטל תחתיו ולא ראיתי ממש בטענות שהעלה ב"כ הנאשם בעניין זה.

גם בטענות בדבר אי המצאת הודעה לנאשם על כוונה להוצאת צו מאסר לא ראיתי ממש. המאשימה הציגה הודעות שנשלחו לנאשם בעת שהיה במאסר, וחזקת המסירה לא נסתרה. על כך אוסיף, כי ב"כ הנאשם היה בקשר עם המרכז לאורך התקופה והגיש מספר בקשות להפחתת התוספות, ומכאן עולה כי זכויות הנאשם נשמרו והכוונה להוציא בעניינו פקודת מאסר לא הפתיעה אותו.

משכך, נותרה שאלת אופן חלוקת הסכומים שנגבו מהנאשם, וגם בעניין זה לא מצאתי מקום להתערב:

נקודת המוצא היא, כי קנס יש לשלם במועד שנקבע ואיחור בתשלום מביא להטלת בתוספת פיגורים, כפי שנקבע בסע' 67 לחוק העונשין, שאם לא כן, אין לנאשם כל תמריץ לשלם את הקנס במועדו (או בכלל). במקרה שלפני, מאז המועד שנקבע לתשלום הקנס חלפו חמש שנים, במהלכן שולם חלק מסכום הקנס, עיקרו מתוך סכום הפקדה שהיתה בתיק. נכון ליום 22.12.21 נותר חוב של 932,956 ש"ח, מתוכו 560,164 ש"ח קרן קנס והיתרה בסך 372,792 ש"ח תוספת פיגורים (ר' נספח א' לתגובת המאשימה מיום 24.12.21).

המסמכים הנוספים שצורפו כנספח לתגובת המאשימה מיום 24.12.21 מלמדים, כי ב"כ הנאשם פנה למרכז לגביית קנסות ואגרות מספר פעמים בבקשות להפחתת תוספות הפיגורים, ובקשותיו זכו לאוזן קשבת, שכן המרכז הפחית פעמיים את הסכומים. ר' החלטת המרכז מימים 22.1.19, בה הופחת סכום התוספות ב- 289,546 ש"ח והחלטה מיום 20.3.19 הופחת סכום התוספות ב- 347,493 ש"ח (הפחתה של 50%) ויתרת החוב הועמדה על 802,519 ש"ח. כמו כן, ניתנה לנאשם ארכה של כעשרה חודשים לתשלום החוב, עד יום 20.1.20.

בהחלטה האחרונה, מיום 20.3.19 נדחתה בקשת הנאשם לפרוס את חובו לתשלומים של 10,000 ש"ח בחודש. נקבע,

כי לאור סכומי הכסף שהפיק הנאשם מביצוע העבירות בהן הורשע, סביר להניח כי יש בידו לשלם את סכום הקנס, ואין מקום להפחתה נוספת של תוספות הפיגורים, או לפריסתם לתשלומים על פני תקופה ארוכה. החלטה זו הגיונה בצידה, ולא ראיתי מקום להתערב בה. הדברים נאמרים בין היתר בשים לב לכך שהנאשם לא עמד בהסדר פריסת תשלומים שנערך לו.

לאחר שנתתי דעתי למכלול הנתונים ולטענות הנאשם, לא ראיתי מקום להתערב באופן זקיפת הסכומים ששולמו, ולקבוע כי כולם יזקפו לזכות הקרן. אזכיר, כי ברירת המחדל היא, שכל סכום שנגבה, נזקף תחילה על חשבון הפיגורים ורק לאחר מכן על חשבון הקרן (ר' ס' 68(ב) לחוק העונשין וכן ס' 4(ב) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות התשנ"ה-1995). ואשוב ואדגיש, כי משמעותו של פטור מתוספות פיגורים היא למעשה תמריץ נאשם שלא לשלם את הקנס עד שיתחילו הליכי הגביה, שהרי קנס נדחה הוא קנס שנחסך.

מאותם טעמים, לא ראיתי מקום להורות על פריסת יתרת הקנס לתשלומים כפי שביקש הנאשם. הנאשם לא הציע כל מתווה מתקבל על הדעת לתשלום הקנס תוך זמן סביר, ולא ראיתי כי יש הצדקה לפריסת החוב לתשלומים המתבטאים בפריסה של מספר שנים - מה גם שהנאשם לא עמד בהסדר תשלומים קודם.

אוסף על כך, כי מהראיות שבתיק עלה, כי הנאשם מנהל מספר עסקים, והעבירות בהן הורשע כללו, בין היתר, השכרה של עשרות (אם לא מעל מאה) מוניות שהיו בבעלותו, מבלי לדווח על הכנסות מצטברות של מעל 20 מיליון ש"ח. משכך, קשה לקבל שלא היה בידו לשלם את הקנס עד כה.

לאור אלה, דוחה הבקשות.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשפ"ב, 03 פברואר 2022, בהעדר
הצדדים.